

Nr. 12 (269)
decembrie 2016

**vita
catholica
banatus**

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Vino, Doamne,
între noi cu lumina Ta!**

ÎN VIAȚĂ
îndeplinim visele și să încercăm să primim ele să ne m
și furtună și mai fericită
urcare
și puterilor
am oferit.

ANUL XXII NR. 12
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orșan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396
▪ un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**
▪ un abonament pentru străinătate - **20 €**
▪ un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8

Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804

OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

6

Să ne găsim orientarea în regalitatea umilă a lui Isus

Solemnitatea Domnului nostru Isus Cristos Regele universului încoronează anul liturgic și acest An sfânt al Milostivirii. De fapt, Evanghelia prezintă regalitatea lui Cristos la apogeul operei sale de mântuire și face asta într-un mod surprinzător. „Cristos al lui Dumnezeu, alesul, Regele” (Lc 23,35-37) apare fără putere și fără glorie: este pe cruce, unde pare mai mult un învins decât...

10

Întâlnirea familiilor în dieceza de Timișoara

„Familia mea, familia lui Dumnezeu” și „Familia este motorul lumii și al istoriei” (Papa Francisc), au fost afirmațiile care au stat la baza întâlnirii familiilor din Dieceza de Timișoara, moment care a avut loc la Maria Radna în data de 5 noiembrie 2016. Participanții au dorit să arate, în cadrul acestei zile comunitare, că împreună suntem copiii lui Dumnezeu, iar fiecare mică familie, face...

16

Gott kam als Kind

Weihnachten fasziniert die Menschen zu allen Zeiten. Weihnachten fasziniert uns, weil man hier an einer Wahrheit rührt, die nicht unseren Verstand, sondern unser Herz überzeugt. Nicht die mit Wissen, sondern die mit der Weisheit des Herzens erfüllten Menschen haben das erkannt. Das liebende Herz versteht die verborgene Wahrheit des Weihnachtsfestes: Gott wurde arm, um uns reich zu machen...

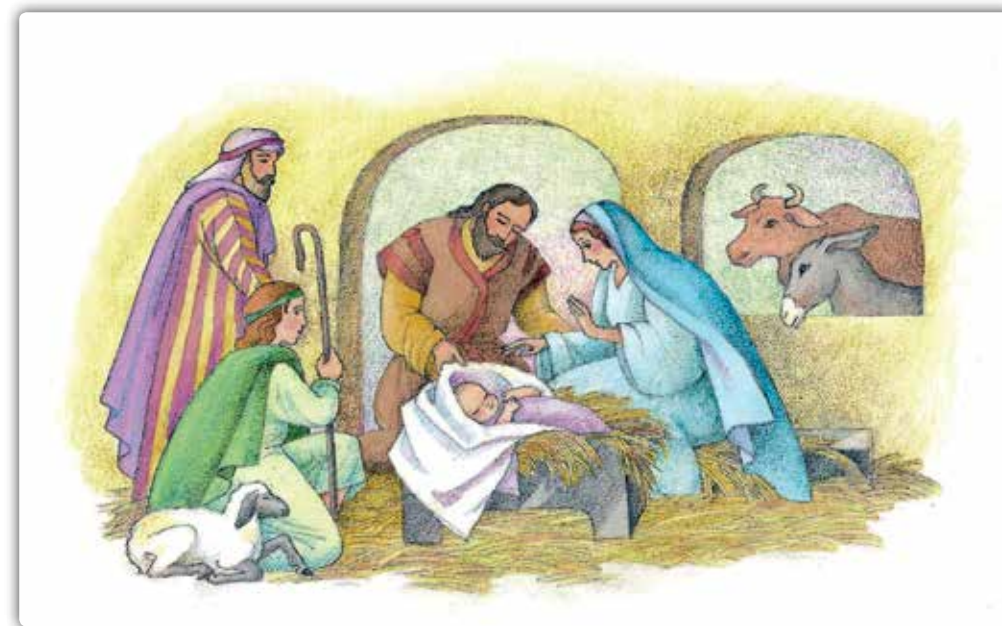
13

Becsüljük meg azokat, akik az ifjúság oktatásá- ra szentelik életüket!

Bár az irgalmasság éve hivatalosan lezárult, a Szentatya november 23-án, szerdán folytatta katekizését az irgalmasság cselekedeteiről. Most a tanácsadásról és a tanításról elmélkedett. A katekizis szövegének részleteit közöljük.

A fi om

„Ce este omul, de-ți amintești de el, și fiul omului, de-l cercetezi?” (Ps 8,5). Cuvintele psalmistului au fost scrise cu aproape 3000 ani în urmă. Dar întrebarea cea mare este atât de veche precum însăși omenirea. Cine este omul? Cine sunt eu? De ce are omul un loc deosebit în univers?

Marele filosof al antichității Diogene îl căuta în plină zi cu făclia pe om, ca să exprime cu ce mister mare ne întâlnim atunci când examinăm persoana umană. Apoi, Sofocle, marele gânditor grec, scrie deja în secolul 5 î. Cr.: „Există multe lucruri minunate, dar nu există ceva atât de minunat ca omul”.

Da, în întreaga lume nu există ceva atât de minunat ca omul. Acest adevăr este cel mai mult scos în evidență de Sfânta Scriptură, unde omul este prezentat ca fiind coroana creației, cel pe care Dumnezeu l-a creat după chipul și asemănarea sa. Dar, înainte de toate, Crăciunul, sărbătoarea întrupării lui Dumnezeu, exprimă această realitate. Dumnezeu a luat asupra sa firea omenească, El însuși a devenit om și astfel a înălțat și mai mult demnitatea omului.

Misterul cel mare al întrupării divine ne atrage atenția asupra măreției și a inviolabilității persoanei umane. Dumnezeu îl iubește pe om, Dumnezeu vrea să-l apere. Prin Isus Cristos, El transmite omenirii că demnitatea umană nimeni nu o poate lua omului. În fața lui Dumnezeu nu există om de gradul întâi sau de gradul doi. Așa

cum societatea – câteodată nu în mod conștient – îi împarte pe oameni în categorii și pe mulți îi marginalizează.

Deja la întrupare, Dumnezeu, în acea noapte sfântă, s-a întors mai întâi spre cei care au fost considerați de societatea de atunci oameni de gradul doi. Dumnezeu s-ar fi putut întrupa și la curtea împărătească sau în familia cărturarilor, El, însă, a ales o familie săracă, pentru a exprima solidaritatea cu cei care suferă în condiția lor precară. Vestea cea bună

a ajuns mai întâi la păstori care, în societatea evreiască de atunci, nu s-au bucurat de mare respect, ci chiar au fost disprețuiți. De exemplu, la instanțele evreiești de judecată, mărturia unui păstor nu era acceptată. Pe tot parcursul vieții sale, Isus s-a întors, cu iubire deosebită și mare înțelegere, spre aceia care au avut nevoie de alții, de exemplu spre copii, spre bolnavi, dar și spre cei disprețuiți, care erau considerați de mulți ca fiind păcătoși publici. Prin aceasta, însă, El nu i-a defavorizat pe cei înstăriți sau pe cei care se bucurau de onoruri deosebite în societate, ci a atras atenția asupra inviolabilității demnității umane, pe care nimeni și nicio circumstanță nu o poate lua omului. (...)

Într-un fel, misterul Crăciunului se repetă la nașterea fiecărui om. Într-un fel sau altul, Dumnezeu devine om și astăzi, se identifică și astăzi cu fiecare om, ne zâmbește și astăzi în fiecare copil, așteaptă un pic de căldură și iubire în fiecare vârstnic singuratic, acolo îi strălucesc ochii de fiecare dată când vizităm un bolnav, speră că îi va fi permisă întruparea în fiecare viață de om concepută. (...)

„Ce este omul, de-ți amintești de el?” (Ps 8,5). În preajma Crăciunului, această întrebare ne preocupă și mai mult, și, în același timp, ne răscolește: Cine este omul, dacă Dumnezeu a luat asupra Sa soarta lui? Ne copleșește măreția persoanei umane. Crăciunul este chemarea lui Dumnezeu la omenie adevărată. El s-a făcut om, ca să ne arate ce înseamnă, cu adevărat, a fi om.

Szilvággyi Zsolt

O Biserică săracă pentru săraci

Fragmente din interviul Papei Francisc pentru TV2000 și InBlu Radio (partea I)

Primul interviu la o televiziune italiană, Papa l-a acordat pentru TV2000 și InBlu Radio, aparținând de Conferința Episcopală Italiană, interviu transmis duminică 20 noiembrie la ora 21. Răspunzând timp de 40 de minute la întrebările directorilor de rețea și de informație, Paolo Ruffini și Lucio Brunelli, Sfântul Părinte a reflectat asupra roadelor Anului Sfânt extraordinar, „o binecuvântare a Domnului”, despre modul cum va trebui să se schimbe Biserica, despre idolatria banului și despre atenția față de cei mai săraci.

„Binecuvântarea” Jubileului

„Eu pot doar să spun despre știrile care vin din toată lumea. Faptul că Jubileul nu a fost făcut numai la Roma, ci în fiecare Dieceză din lume (...) a universalizat un pic Jubileul. Și a făcut atâta bine. Pentru că toată Biserica trăia acest Jubileu, era ca o atmosferă de Jubileu. Și știrile care vin din Dieceze vorbesc de apropierea oamenilor de Biserică, de întâlniri cu Isus: a fost o binecuvântare a Domnului (...). Este într-o linie eclezială unde milostivirea este nu spun descoperită, pentru că exista mereu, ci este proclamată puternic: este ca o necesitate. O necesitate care face bine acestei lumi, care are boala rebutului, boala de a închide inima, a egoismului. Pentru că a deschis inima și atâția oameni s-au întâlnit cu Isus.”

„Vinerile milostivirii”, tinerele exploatare

„Am vizitat tinerele care au fost scoase din exploatarea prostituției. Îmi amintesc de una, din Africa: foarte frumoasă, foarte tânără, exploatată – era însărcinată – exploatată și cu bătaie dure și torturi: «Tu trebuie să mergi să lucrezi»... Și ea, când povestea istoria sa – erau 15 tinere, acolo, care îmi povesteau istoriile, fiecare – îmi spunea: «Părinte, eu am născut iarna pe stradă. Singură. Fetița mea a murit». O puneau să lucreze până în ziua

aceea, pentru că dacă nu ducea exploatatorilor mult, era bătută, chiar torturată. Altea i-au tăiat urechea... Și m-am gândit nu numai la exploatatori, ci și la aceia care plăteau tinerele: oare nu știau ei că, pentru a-și lua o satisfacție sexuală, cu acei bani ei îi ajutau pe exploatatori?”

Dușmanul cel mai mare al lui Dumnezeu este banul

„Biserica instituie o facem noi, fiecare dintre noi; comunitatea suntem noi. Dușmanul cel mai mare – cel mai mare! – al lui Dumnezeu este banul. Gândiți-vă că Isus dă banului status-ul de domn, de stăpân când spune: «Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, la doi domni: Dumnezeu și banul». Dumnezeu și bogățiile. Nu spune Dumnezeu și – ce să spun – boala, sau Dumnezeu și orice alt lucru: banul. Pentru că banul este idolul. Vedem aceasta acum, în această lume în care banul pare că poruncește. Banul este un instrument făcut pentru a sluji, iar sărăcia este în inima Evangheliei și Isus vorbește despre această ciocnire: doi domni, doi stăpâni. Ori mă angajez față de acesta ori mă angajez față de acela. Mă angajez față de acesta, care este Tatăl meu; mă angajez față de acela, care mă face sclav. Și apoi, adevărul: diavolul intră mereu prin buzunare, mereu. Este poarta sa de intrare. Trebuie luptat pentru a face o Biserică săracă pentru săraci, conform Evangheliei (...). Sfântul Ignățiu ne învață, în exerciții, că există trei trepte: prima, bogăția care începe să corupă sufletul; apoi, vanitatea, bulele de săpun, o viață vanitoasă, apariția, figurația, și apoi mândria și orgoliul. Și de aici, toate păcatele. Dar prima treaptă sunt banii, lipsa de sărăcie.”

Ispitele unui Papă

„Dar, ispita Papei sunt ispitele oricărei persoane, ale oricărui om. În funcție de slăbiciunile de personalitate, pe care diavolul le folosește mereu pentru a intra, care sunt nerăbdarea, egoismul, apoi un pic de lene. Și ispitele ne vor însoți până în ultimul moment, nu-i așa? Sfinții au fost ispitiți până în ultimul moment, iar Sfânta Tereza a Pruncului Isus spunea chiar că trebuie să ne rugăm mult pentru muribunzi pentru că diavolul dezlănțuie o furtună de ispite în acel moment.”

(sursa: www.catholica.ro – trad Pr. Mihai Pătrașcu)

Va mai trece încă un Crăciun pe lângă noi?

Dacă privim în magazine și în atmosfera agitată din jur, observăm că pregătirile de Crăciun încep foarte devreme, chiar și cu 2 luni înainte de sărbătoarea în sine. Toți doresc parcă să anticipeze și să grăbească intrarea în acel spirit specific de Crăciun. Este de neînțeles cum pentru Crăciunul comercial investim atât de mult interes și timp, pe când adevăratul motiv al sărbătorii îl ignorăm până în ultima clipă. Oricâtă magie aparentă ar avea un Crăciun exterior, care-L exclude tocmai pe Cel care a creat Crăciunul, și anume pe Dumnezeu, nimic din afară nu poate asigura bucuria și pacea din interior pe care oamenii o caută cu ardoare. Nici un brad – oricât de strălucitor ar fi împodobit, nici un cadou – oricât de scump ar fi, nici o petrecere – oricât de distractivă am spune că este, nici un moș Crăciun – oricât de popular ar fi, nimic din toate acestea nu ne poate oferi ceea ce Însuși Tatăl ceresc ne oferă în dar: pe Fiul Său unic care s-a dat la moarte pentru noi. Nu este vorba despre a desconsidera importanța tradițiilor și frumusețea simbolurilor de Crăciun, ci este vorba despre a înțelege că nu putem avea un Crăciun fără Cristos! Nu există Crăciun fără El! Așa cum nu putem avea o viață fericită fără Dumnezeu,

pregătire prealabilă adecvată, fără un timp de așteptare valorificat din plin, fără un post atent și o rugăciune mai intensă, cum am putea să-L întâlnim pe Cristos de Crăciun? Cum am putea să-L recunoaștem în iesle dacă nu L-am căutat, nu ne-am interesat de El mai întâi? Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că atât magii, cât și păstorii care au dorit să-L vadă pe Mesia, să I se închine, au avut de parcurs un drum anevoios, au fost nevoiți să renunțe la comoditate, să depună efort și să se străduiască a merge pe drumul drept care ducea la pruncul nou-născut. Așa cum și magii și păstorii au parcurs acest drum, cu renunțările și greutățile pe care le-a implicat, la fel este și pentru noi Adventul: un drum de pregătire, de renunțare, de așteptare plină de entuziasm, un drum pe care suntem invitați să-l străbatem pentru a ne întâlni cu Cel care devine Cuvântul întrupat. (...)

Întrebarea obișnuită și repetată în mod excesiv în decursul lunii decembrie a fiecărui an este „Ce dorești să primești de Crăciun?” Noi, ca și credincioși, dorim să primim ceva de la Isus sau mai degrabă ne gândim ce să-I dăruim noi Lui? Mai mult, însă, decât a-I oferi sau a primi tot ce ne aduce în dar nașterea Lui sfântă,

asa cum nu avem certitudinea vieții nemuritoare fără Domnul! Însă fără o

să nu uităm că Domnul nostru Isus ESTE Crăciunul. Și nu Crăciunul de o zi, nu cel o dată pe an, ci El este sărbătoarea în sine, Sărbătoritul, darul suprem, pacea care rămâne, bucuria care durează. (...)

Încă mai avem puțin timp pentru a reflecta cum anume vom valorifica anul acesta Crăciunul. Va trece pe lângă noi ca încă un Crăciun cu cadouri multe, încă un Crăciun vesel în familie, încă un Crăciun strălucitor cu brad și moș, dar, de fapt, un Crăciun fără Cristos? O sărbătoare fără Sărbătorit? Să nu îngăduim a mai lăsa să treacă nici un Crăciun fără a răspunde la dragostea lui Dumnezeu. În renumitul cântec de Crăciun „Adeste Fideles” regăsim un vers care spune: „Sic nos amantem quis non redamaret?” „Cum anume să nu-L iubim pe Acela care atât de mult a iubit?” Această întrebare poate rezuma întreaga esență a sărbătorii nașterii Domnului. Căci fără nașterea lui Isus pe acest pământ, fără întruparea Sa printre noi, Crăciunul nu ar fi însemnat nimic altceva decât luminițe colorate, ceva exclusiv artificial, iar viața omului pe pământ ar fi fost sortită pieririi și destinul creaturilor ar fi fost complet compromis. În schimb, ieslea în care se naște Domnul, este tronul cel mai important pe care S-a așezat Mântuitorul, pentru a ne convinge de iubirea Sa. O iubire care se dăruiește până la suferință, o iubire care slujește fără a ține cont de ceea ce primește în schimb, o iubire care salvează, eliberează, împlinește. (...)

Se va naște Isus și în noi? Va fi Crăciunul din acest an unul cu-adevărat sfânt pentru noi?

Pr. Nikola Laus jun.

Să ne găsim orientarea în regalitatea umilă a lui Isus

Papa Francisc la Sfânta Liturghie pentru încheierea Jubileului Milostivirii, în solemnitatea lui Cristos Regele universului, duminică, 20 noiembrie 2016

Solemnitatea Domnului nostru Isus Cristos Regele universului încoronează anul liturgic și acest An sfânt al Milostivirii. De fapt, Evanghelia prezintă regalitatea lui Cristos la apogeul operei sale de mântuire și face asta într-un mod surprinzător. „Cristos al lui Dumnezeu, alesul, Regele” (Lc 23,35-37) apare fără putere și fără glorie: este pe cruce, unde pare mai mult un învins decât un învingător. Regalitatea sa este paradoxală: tronul său este crucea; coroana sa este de spini; nu are un sceptru, ci îi este pusă în mână o trestie; nu poartă haine somptuoase, ci este privat de tunică; nu are inele strălucitoare la degete, ci mâinile străpunse de cuie; nu are o comoară, ci este vândut pentru treizeci de monede.

Cu adevărat, împărăția lui Isus nu este din lumea aceasta (cf. In 18,36); dar tocmai în ea, ne spune apostolul Paul în lectura a doua, găsim răscumpărarea și iertarea (cf. Col 1,13-14). Pentru că măreția împărăției sale nu este puterea conform lumii, ci iubirea lui Dumnezeu, o iubire capabilă să ajungă la orice lucru și să-l vindece. Pentru această iubire, Cristos s-a înjosit până la noi, a locuit în mizeria noastră umană, a simțit condiția noastră cea mai infimă: nedreptatea, trădarea, abandonarea; a experimentat moartea, mormântul, iadul. În acest mod, Regele nostru a mers până la marginile universului

pentru a îmbrățișa și a mântui orice ființă vie. Nu ne-a condamnat, nici nu ne-a cucerit, nu a încălcat vreodată libertatea noastră, ci s-a propus cu iubirea umilă care toate le iartă, toate le speră, toate le îndură (cf. 1Cor 13,7). Numai această iubire a învins și continuă să învingă pe marii noștri adversari: păcatul, moartea, frica.

Astăzi, iubiți frați și surori, proclamăm această victorie singulară, cu care Isus a devenit Regele veacurilor, Stăpânul istoriei: numai cu atotputernicia iubirii, care este natura lui Dumnezeu, însăși viața sa, și care nu încetează niciodată (cf. 1Cor 13,8). Cu bucurie împărtășim frumusețea de a-l avea ca rege al nostru pe Isus: domnia sa de iubire transformă păcatul în har, moartea în înviere, frica în încredere.

Însă ar fi puțin lucru a crede că Isus este Regele universului și centru al istoriei, fără a-l face să devină Stăpânul vieții noastre: toate acestea sunt zadarnice dacă nu-l primim personal și dacă nu primim și modelul său de a domni. Ne ajută în asta personajele pe care le prezintă Evanghelia. În afară de Isus, apar trei figuri: poporul care privește, grupul care stă lângă cruce și un răufăcător răstignit alături de Isus.

Înainte de toate, poporul: Evanghelia spune că „stătea și privea” (Lc 23,35): nimeni nu spune un cuvânt, nimeni nu se apropie. Poporul stă

departe, ca să privească ce anume se întâmplă. Este același popor care pentru propriile necesități se îngrămădea în jurul lui Isus, și acum stă la distanță. În fața circumstanțelor vieții sau a așteptărilor noastre ne-realizate, și noi putem avea ispita de a sta la distanță de regalitatea lui Isus, de a nu accepta până la capăt scandalul iubirii sale umile, care neliniștește eu-l nostru, care incomodează. Se preferă mai degrabă să se rămână la fereastră, să se stea deoparte, decât să se apropie și să se devină aproapele. Însă poporul sfânt, care îl are pe Isus ca Rege, este chemat să urmeze calea sa de iubire concretă; să se întrebe, fiecare în orice zi: „ce anume îmi cere iubirea, unde mă îndreaptă? Ce răspuns îi dau lui Isus cu viața mea?”.

Există un al doilea grup, care cuprinde diferite personaje: conducătorii poporului, soldații și un răufăcător. Toți aceștia își bat joc de Isus. Îi adresează aceeași provocare: „Să se salveze pe sine!” (cf. Lc 23,35.37.39). Este o ispită mai rea decât aceea a poporului. Aici îl ispitesc pe Isus, așa cum a făcut diavolul la începuturile Evangheliei (cf. Lc 4,1-13), pentru ca să renunțe să domnească în maniera lui Dumnezeu, ci s-o facă după logica lumii: să coboare de pe cruce și să-i înfrângă pe dușmani! Dacă este Dumnezeu, să demonstreze putere și superioritate! Această ispită este un atac direct la

adresa iubirii: „salvează-te pe tine însuși” (v. 37.39); nu pe alții, ci pe tine însuși. Să prevaleze eu-l cu forța sa, cu gloria sa, cu succesul său. Este ispita cea mai teribilă, prima și ultima din Evanghelia. Însă în fața acestui atac la adresa propriului mod de a fi, Isus nu vorbește, nu reacționează. Nu se apără, nu încearcă să convingă, nu face o apologetică a regalității sale. Mai degrabă continuă să iubească, iartă, trăiește momentul încercării după voința Tatălui, fiind sigur că iubirea va aduce rod.

Pentru a primi regalitatea lui Isus suntem chemați să luptăm împotriva acestei ispite, să ne îndreptăm privirea spre Cel Răstignit, pentru a-i deveni tot mai fideli. În schimb de câte ori, și printre noi, s-au căutat siguranțele satisfăcătoare oferite de lume. De câte ori am fost ispitiți să coborâm de pe cruce. Forța de atracție a puterii și a succesului a părut o cale ușoară și rapidă pentru a răspândi Evanghelia, uitând grabnic cum lucrează împărăția lui Dumnezeu. Acest An al Milostivirii ne-a invitat să redescoperim centrul, să ne întoarcem la esențial. Acest timp de milostivire ne cheamă să privim la adevărata față a Regelui

nostru, aceea care strălucește în Paște, și să redescoperim fața tânără și frumoasă a Bisericii, care strălucește când este primitoare, liberă, fidelă, săracă în mijloace și bogată în iubire, misionară. Milostivirea, ducându-ne la inima Evangheliei, ne îndeamnă și să renunțăm la obișnuințe și cutume care pot să împiedice slujirea adusă împărăției lui Dumnezeu; să găsim orientarea noastră numai în regalitatea perenă și umilă a lui Isus, nu în adaptarea la regalitățile precare și la puterile schimbătoare din fiecare epocă.

În Evanghelia apare încă un alt personaj, mai aproape de Isus, răufăcătorul care îl roagă spunând: „Isuse, amintește-ți de mine când vei veni în împărăția ta” (v. 42). Această persoană, pur și simplu privind-l pe Isus, a crezut în împărăția sa. Și nu s-a închis în el însuși, ci cu greșelile sale, păcatele sale și necazurile sale s-a adresat lui Isus. A cerut să fie amintit și a simțit milostivirea lui Dumnezeu: „astăzi vei fi cu mine în paradis” (v. 43). Dumnezeu, imediat ce îi dăm posibilitatea, își amintește de noi. El este gata să șteargă complet și pentru totdeauna

păcatul, pentru că amintirea sa nu înregistrează răul făcut și nu ține cont mereu de ofensele primite, cum este amintirea noastră. Dumnezeu nu-și amintește de păcat, ci de noi, de fiecare dintre noi, fiii săi iubiți. Și crede că este posibil mereu să reîncepem, să ne ridicăm din nou.

Să cerem și noi darul acestei amintiri deschise și vii. Să cerem harul de a nu închide niciodată porțile reconcilierii și iertării, ci să știm să mergem dincolo de rău și de divergențe, deschizând orice posibilă cale de speranță. După cum Dumnezeu crede în noi înșine, infinit dincolo de meritele noastre, tot așa și noi suntem chemați să revărsăm speranță și să dăm oportunitate altora. Deoarece, chiar dacă se închide Poarta sfântă, rămâne mereu deschisă larg pentru noi adevărata poartă a milostivirii, care este Inima lui Cristos. Din coasta străpunsă a Celui Înviat izvorăsc până la sfârșitul timpurilor milostivirea, mângâierea și speranța.

Atâția pelerini au trecut prin Porțile sfinte și în afara zgomotului cronicilor au gustat marea bunătate a Domnului. Să mulțumim pentru asta și să ne amintim că am fost înveșmântați cu milostivire pentru a ne îmbrăca în sentimente de milostivire, pentru a deveni și noi instrumente de milostivire. Să continuăm acest drum al nostru, împreună. Să ne însoțească Sfânta Fecioară Maria, și ea era aproape de cruce, ea ne-a născut acolo ca Mamă duioasă a Bisericii care dorește să-i adune pe toți sub mantia sa. Ea sub cruce l-a văzut pe tâlharul cel bun primind iertare și l-a luat pe discipolul lui Isus ca fiu al său. Este Mama milostivirii, căruia ne încredințăm: fiecare situație a noastră, fiecare rugăciune a noastră, îndreptată spre ochii săi milostivi, nu va rămâne fără răspuns.

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu

Aprinderea primei lumânări de Advent

Făget, 26 noiembrie 2016

Iată că Bunul Dumnezeu ne-a dăruit în dar încă un an în care să ne putem întâlni și să ne bucurăm împreună de aprinderea primei lumânări pe coroana de Advent dar, în primul rând, în inimile noastre, acolo unde nu bate vântul care poate să o stingă. Nici un suflu al răutății să nu stingă această lumină care este menită să ne lumineze pașii, mici dar siguri, spre Dumnezeu. Spre acest Dumnezeu care se naște pentru noi, pentru mine, pentru... tine.

Această primă lumină, a credinței, în acest an, am aprins-o împreună, la Făget, unde s-au adunat peste două sute șaiszeci de tineri. Ne-am rugat împreună, am meditat pornind de la Cuvântul lui Dumnezeu, și ne-am oferit, la Sfânta Liturghie, inimile noastre, încercările noastre, dorințele și propunerile pentru a trăi bine perioada Adventului. A fost un timp scurt, dar plin.

Meditațiile noastre, care au fost inspirate de cateheza ținută de pr. Szabo Tibor, au pornit de la tema noului an liturgic, al misiunii, care are ca motto Cuvântul lui Dumnezeu din Mc 16,15: „Mergând în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura...”

Am fost organizați în grupuri mici, fiecare grup având o temă precisă de meditație în privința misiunii de a da mărturie despre Cristos. Unii au trebuit să descopere cum pot fi misionari la școală, alții în grupul de tineri, în mediul online, sau în familie. Dar toți au avut în comun să descopere cum să fie misionari în timpul Adventului.

După prânz au fost discuțiile în plen, unde au ieșit la iveală multe gânduri frumoase, unele cu adevărat demne de luat aminte. Pot aminti două idei care m-au atins, dar mai ales faptul că există tineri atât de serioși și responsabili în gândirea lor: un tânăr vorbea cu multă îndrăzneală și hotărâre despre faptul că pentru a fi mărturisitori este necesar, în primul rând, să trăim o viață curată, departe de păcat, îndepărtându-ne de ispitele și slăbiciunile de zi cu zi, trăind după învățăturile lui Dumnezeu și după Legea Sa. Un altul spunea că pentru a deveni un mărturisitor este nevoie de decizie. Una hotărâtă.

În grupul din care am făcut parte am vorbit despre cum putem fi mărturisitori în grupul de tineri. Printre ideile puse în comun s-a ridicat și întrebarea: dacă fi-

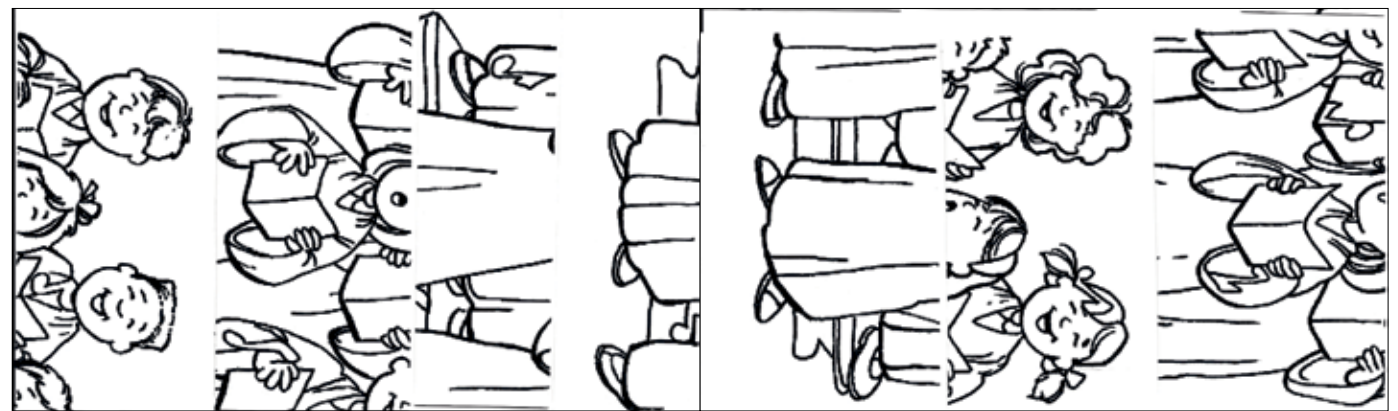
ecare dintre noi credem în Dumnezeu, în Isus Cristos, dacă Îl iubim, atunci de ce ne temem să vorbim despre credința noastră? Și, ca o concluzie, s-a formulat ideea că nu putem să-L mărturisim pe Cristos dacă nu avem o relație personală cu El, și dacă nu Îl iubim din toată inima. Din această iubire izvorăște curajul pentru a ne mărturisi credința, dar și dorința ca și ceilalți să cunoască această iubire. Cineva care s-a îndrăgostit nu poate să tacă și să nu vorbească despre marea lui iubire. Mereu și oriunde îi pomenește numele, în orice context îi amintește cuvintele, îl dă ca exemplu pentru oricine, și așa mai departe. Este un adevărat efort ca să tacă, mai degrabă, decât ca să vorbească. Iar în contextul Adventului, în urma acestor discuții a fost lansată invitația ca acest timp sfânt să devină pregătirea noastră pentru întâlnirea cu Minunatul Prieten și Domn, de care să ne îndrăgostim, pentru a-L putea mărturisi. Să fie o pregătire serioasă, ca pentru o întâlnire foarte importantă, iar în Sărbătoarea Nașterii Sale să putem să ne privim față către față, inimă către inimă, spunându-ne pe nume. Să nu mai fie o idee, ci un fapt real care să ne schimbe viața și să facă din noi mărturisitori ai iubirii pe care El ne-o poartă și pe care noi i-o purtăm.

Și pentru ca totul să fi fost mai frumos, și Domnul nostru ne-a pregătit o surpriză, și ne-a trimis-o pe Melinda Dumitrescu, o violonistă a Fecioarei Maria, împreună cu Cristian Roșoagă, pentru ca Sfânta Liturghie să fie mai frumoasă și, prin cântecele lor, inimile noastre să fie mai mult atinse de prezența dulce a lui Dumnezeu.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste momente pe care ni le-a dăruit, și vrem să-L răsplătim darul fiind recunoscători pentru tot și fideli harurilor pe care ni le-a dăruit, căutându-L cu sinceritate și din toată inima în acest Advent. Să-L căutăm în inimile noastre și ale celorlalți, în tăcere, căci în tăcere El se lasă găsit și se odihnește, ca un Prunc plâpând, liniștit. Dar să-L căutăm prin Mama Sa, căci doar Ea știe cum putem ajunge mai repede la Pruncul ei Preaiubit, căci Ea-L ascunde în Sânul Ei curat de care trebuie să ne apropiem cu gingășie.

Ariana Szabo

Văgd ki és illesd össze, kapsz egy képet, amely reprezentálja az egyik legnépszerűbb tevékenységet a gyerekek számára most decemberben. A képet színezzétek ki!

Verbinde, was zusammenpasst!

4. Dezember	6. Dezember	24. Dezember	31. Dezember
An diesem Tag erinnern wir uns an den Bischof, der laut Legende, die Kinder besucht und beschenkt.	Heute feiern wir den letzten Tag des Jahres. Um Mitternacht wünschen sich die Menschen ein Gutes Neues Jahr.	Wenn man an diesem Tag Blütenzweige ins Wasser stellt, werden sie zu Weihnachten blühen.	Wir feiern die Geburt Jesu und singen schöne Lieder. Unter dem Weihnachtsbaum finden wir Geschenke.
Hl. Abend:	Hl. Barbara	Silvester	Hl. Nikolaus

Quiz de Crăciun

1. Ce înseamnă cuvântul „Advent”?

- a) sosire;
- b) speranță;
- c) socoteală.

2. Când deschidem prima ușiță a calendarului de Advent?

- a) în prima zi de Advent;
- b) în prima zi din decembrie;
- c) în prima duminică din decembrie.

3. Când se încheie perioada de Advent?

- a) pe 6 ianuarie;
- b) pe 24 decembrie;
- c) pe 1 ianuarie.

4. Unde ne spune Sfânta Scriptură că s-a născut Isus?

- a) la Nazaret;
- b) la Betleem;
- c) la Ierusalim.

5. Ce i-au adus cei trei Magi Pruncului Isus?

- a) nuci, portocale, aur;
- b) smirnă, tămâie, aur;
- c) smirnă; salvie, aur.

Wer ist Silvester?

Ihr kennt vielleicht den Kater „Silvester” aus dem Zeichentrickfilm von Warner Brothers ... Aber wisst ihr auch woher der Name kommt? Der Namegeber ist Papst Silvester I, der jedes Jahr am 31. Dezember gefeiert wird. Er wurde im Jahr 314 nach Christus zum Papst ernannt. Aus einigen Legenden wissen wir, dass er dazu beigetragen hat, dass Kaiser Konstantin das Christentum anerkannte. Am 31. Dezember 335 starb Papst Silvester I. In den Kirchenkalender wurde sein Name im Jahr 813 eingetragen. Im Laufe der Zeit bürgerte sich die Bezeichnung „Silvester” für den Tag des Jahreswechsels ein.

Întâlnirea familiilor în dieceza de Timișoara

„Familia mea, familia lui Dumnezeu” și „Familia este motorul lumii și al istoriei” (Papa Francisc), au fost afirmațiile care au stat la baza întâlnirii familiilor din Dieceza de Timișoara, moment care a avut loc la Maria Radna în data de 5 noiembrie 2016. Participanții au dorit să arate, în cadrul acestei zile comunitare, că împreună suntem copiii lui Dumnezeu, iar fiecare mică familie, face parte din marea Familie a lui Dumnezeu: *Biserica*, acea familie fondată pe „Stâncă”, în dragoste, iertare, pace și speranță.

Întâlnirea familiilor a constituit o experiență pozitivă atât pentru organizatori, care s-au pregătit intens, dar mai ales pentru cele 30 de familii participante (peste 100 de persoane). De pe fața fiecărui copil și părinte, în parte, se putea observa, cu ochiul liber, o fericire și o mulțumire contagioasă. Acest pas a constituit un nou început de călăuzire pastorală și de ocazie de trăire în pace și apropiere mai profundă de Dumnezeu. Familiile s-au împrietenit, la fel și copiii, au participat cu dăruire la întâlnire. În final, participanții și-au exprimat dorința de a continua aceste zile atât de benefice

pentru viața lor spirituală și pentru bunul mers al familiilor lor.

Inițiatorul întâlnirii a fost Pr. Macedon Hiticaș, din parohia Lipova, acesta fiind sprijinit de Episcopia Romano-Catolică, de Pr. Pál József Csaba, Pr. Szilvágyi Zsolt – activi de mai multă vreme în munca pastorală a familiilor, dar și de Pr. Andreas Reinholz, parohul locului de pelerinaj Maria Radna și de Pr. Ioan Cădărean, curator al muzeului din Radna și al complexului monastic. Echipa care s-a ocupat de copii a fost alcătuită din: sr. Marga, sr. Maria și Dana, din comunitatea Surorilor Benedictine ale Divinei Providențe, din Aradul Nou.

„Căile noastre de viață sunt diferite dar țelul nostru comun este același, creșterea împărăției lui Dumnezeu. Punctul culminant al întâlnirii a fost Sf. Liturghie, Euharistia, unde împreună cu noi, au participat și copiii. Acești copii au exprimat unele gânduri care ne-au întărit și ne-au arătat că într-adevăr Dumnezeu este prezent între noi. Gândesc că astfel de întâlniri sunt foarte valoroase pentru clădirea și întărirea comunităților noastre catolice.”, a afirmat unul dintre participanți, domnul Wonerth Lóránd.

Întâlnirea de la Maria Radna, din
(continuare în p. 22)

Templombúcsú a Belvárosban

A temesvár-belvárosi templomot Alexandriai Szent Katalin tiszteletére konzekrálták. A templombúcsút a közösség tagjai november 25-én, pénteken, a védőszent emléknapján ünnepelték. Msgr. Dirschl Johann általános helynök, helyi plébános meghívására az ünnepi szentmisét 16 órakor ft. Kapor János temesvár-gyárvárosi plébános celebrálta.

Adventi ima a józsefvárosi plébánián

A Szállást keres a Szentcsalád adventi imának nagy múltja van a katolikus hagyományban. E hagyomány szerint az adventi időben néhány család egyikük otthonában összegyűlve esténként közös imával készült fel karácsonyra. Ezt a hagyományt folytatva advent minden vasárnapján 18.15 órai kezdettel magyar nyelvű családos adventi imára kerül sor a józsefvárosi új plébániaközpontban.

December 8. - Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

Ez az ünnep nem Mária szűzi anyaságáról emlékezik meg, mint sokan hiszik. Az elnevezés arra utal, hogy Mária már édesanyja, Szent Anna méhében való fogantatásától mentes volt az egész emberiséget terhelő eredendő bűntől.

A doktrína értelmében, mely dogmatikus hittétellé azonban csak 1854-ben vált IX. Pius pápa intézkedése nyomán, Mária az idők kezdetén kiválasztott arra, hogy Krisztus megtestesülésének edénye legyen, s éppen ezért szeplőtelennek kellett lennie.

Juhász Gyula: Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Behegesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra régi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

Az Egyházmegyei Ifjúsági Központ idei programja

- A hegyvidéki főesperesség fiataljainak találkozója november 26-án, szombaton, a facsádi plébánián került sor. A rendezvény 11 órakor katekézissel kezdődött. Ezt követően az egybegyűltek kiscsoportos beszélgetésen vettek részt. A templomban 16 órakor kezdődött liturgia keretében a fiatalok meggyújtották az első adventi gyertyát. Az összejövetelre az egyházmegye több plébániájáról is érkeztek résztvevők.

- A karácsonyt megelőző advent négy hetében a római katolikus templomokban hajnali szentmisét – rorátékat – celebrálnak, amelyet sokféle angyalok miséjének vagy aranyos misének is neveznek. A roráték éberségre intenek, és az Úr eljövételére való lelki felkészülés szimbólumai.

Az adventi időszakban Temesvár egy-egy plébániáján 6 órai kezdettel a fiataloknak celebrálnak rorátét. Az első kora reggeli szentmisére november 29-én, kedden a temesvár-gyárvárosi templomban került sor. Ezt követően december 7-én a temesvár-erzsébetvárosi templomban, december 14-én pedig a temesvár-belvárosi templomban lesz 6 órakor roráté szentmise.

- December 9-11. között a Marienheim ifjúsági házban adventi lelkigyakorlatot tartanak román nyelven.

- December 21-én, szerdán 6 órakor ifjúsági szentmisét tartanak a temesvár-józsefvárosi plébániatemplomban.

Családtalálkozó 2016

November 12-én, Kisiratoson találkoztak a magyar családok, az egyházmegyes családtalálkozón. A résztvevő családokat Ft. Király Árpád, Ft. Pál József Csaba, Ft. Szilvágyi Zsolt, Ft. Tomán Zoltán, Ft. Zilahy András, atyák és M. Böbe nővér köszöntötték.

Az első előadást Ft. Tomán Zoltán atya tartotta, az „Amoris leatitia” apostoli buzdításról. Gyönyörű és tanulságos gondolatok hangzottak el, többek között az is, hogy az élet útján együtt kell járni, hiszen a szeretet így válhat örömmé számunkra és mások számára is.

Az apostoli buzdítás alapján a „szeretet himnuszán” elméltünk egy kicsit, ahol minden család megismerkedhetett és a saját életére alkalmazhatta a következő szavakat: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, / A szeretet nem féltékeny, / Nem kérkedik, nem gőgösködik, / Nem tapintatlan, nem keresi a magáét, / Haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, / Nem örül a gonoszságnak, / De együtt örül az igazsággal. / Mindent eltűr, mindent elhisz, / Mindent remél, mindent elvisel. / A szeretet soha el nem múlik”. (részlet a Szeretet Himnuszából)

A családok életében három fontos szó nélkülözhetetlen a mindennapi életben, és pedig: SZABAD?, KÖSZÖNÖM, BOCSÁNAT. Mindezek segítenek élővé és erőssé tenni a szeretetet.

Az előadás a Szent-anya imájával zárult, amely a Szent Családhoz szól, és amelyben erőt, bátorítást és kitartást sugall és üzen a mai keresztény családoknak.

A második előadást Böbe nővér tartotta, közreműködve a Piklor és a

Szalai családokkal „Ismerem a jót és teszem a rosszat - gyermeknevelés” címmel.

Kentenich atya, a Schönstadt Mozgalom alapítója, aki kiemelkedő nevelő is volt, úgy gondolta, hogy a nevelésben nagyon fontos szerepe van a kötődésnek, ennek hiánya okozhatja azt, hogy sokszor tudjuk a jót, hogy mit is kellene tennünk, de mégsem azt tesszük, hanem amit tulajdonképpen gyűlölünk, a rosszat. Az előadás egyik fontos gondolata, alappillére, nem véletlenül, a kötődés, amelyet Antoine de Saint Exupéry A kis herceg-ből való idézetével indít, amikor a róka megkéri a kis herceget, hogy szelídítse meg.

A kötődés kialakulása, a helyes büntetés, a házastársak közti kötődés tönkremenése mind befolyásolhatják a gyereket és egyben ennek nevelését. Amikor a kisgyermek megszületik, elsősorban édesanyjához kötődik, de az anya, idővel, tovább kell, hogy vezesse a gyermekét az apához, hogy megtanuljon apjához is kötődni, az apa pedig meg kell, hogy tanítsa a gyermeket Istenhez kötődni.

Böbe nővér a pók történetével példázta a kötődés fontosságát: a pók leereszkedve egy szálra el kezdte szövögetni a hálóját. Amikor már szép nagy és elég cifra lett, nézegette, szemlélgette, de valami nem tetszett neki igazán. Úgy vélte nagyon szépet és elég nagyot alkotott, de valahogy az az egy szál, amin leereszkedett, nem tetszett neki, úgy vélte elrontja a remekművét. Gondolt hát egyet és elvágta. Igen ám, de abban a pillanatban az egész háló összerándult, a pókot bekebelezte, megfojtotta.

Az előadás elméleti részeit konkrét példák követték, amelyeket a közreműködő családok saját, mindennapi életükből merítettek. A pozitív és negatív példák egyaránt értékesek, hasznosak és építőek voltak, érdekes volt a gyakorlatiasság és a nyitottság.

Az egyes részek végén megoszthattuk gondolatainkat. Többször is elhangzott, hogy szinte semmi sem új, már hallottuk, ismerjük, és mégis ráébredünk, hogy ezek a találkozók segítenek abban, hogy egy kicsit lelassítsunk, talán megálljunk, hiszen nem csak tudnunk, hanem tennünk is kell a dolgokért, Pál József atya szavaival élve „minden az életért van”, ezért ne sajnáljuk az időnket az efféle találkozókra!

Valami különös nyugalom, béke és szeretet töltötte be a termet, különleges volt átérezni, hogy bármennyire is rohanunk, éljük a mindennapi életünket, mégis találunk időt arra, hogy foglalkozzunk a szeretettel és ezzel az „úttal”. Nagy szükség van ilyen családokra a mai világban, értékmegerősítő hatásuk által fények lehetnek a társadalomban.

Nagyon köszönjük mindenkinek a részvételt. Tudnunk kell, hogy nem a magas létszám a fontos, hanem ami igazán lényeges az az, hogy a lelkünk legyen nyitott minden ilyen találkozón, hogy befogadhassuk Isten ajándékát és kegyelmét.

És végül egy igen elgondolkodtató mondat:

Isten tud egyenesen írni a mi görbe vonalainkon is!

A Jó Isten áldja és a Szűz Anya oltalmazza meg családjainkat!

Szalai Ivette

Ferenc pápa: Becsüljük meg azokat, akik az ifjúság oktatására szentelik életüket!

2016. november 23. szerda 18:00.

Bár az irgalmasság éve hivatalosan lezárult, a Szentatya november 23-án, szerdán folytatta katekézisét az irgalmasság cselekedeteiről. Most a tanácsadásról és a tanításról elmélt. A katekézis szövegének részleteit közöljük.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A szentév befejeződött, ma vizsátérünk életünk megszokott rendjéhez, ugyanakkor mivel hátravan még néhány elmélkedés az irgalmasság cselekedeteiről, ezért ezzel folytatjuk.

Az irgalmasság lelki cselekedeteinek sorában ma két olyan cselekedetről lesz szó, amelyek szoros kapcsolatban állnak egymással: tanácsot adni a kételkedőknek és tanítani a tudatlanokat, vagyis azokat, akik ismeretek híján vannak. A „tudatlan” szó túl erős, igazából azokat akarja jelenteni, akik nincsenek a szükséges tudás birtokában s ezért tanításra szorulnak.

Ezek olyan cselekedetek, amelyeket mindenki megélhet, egyszerűen, családi körben, de főleg a második, a tanítás, intézményesebb, szervezett formában is megélhető. Gondoljunk csak arra, hány gyermek szenved még írástudatlanságban. Lehetetlen megérteni: világunkban, melyben a tudományos-technikai fejlődés oly magas szintet ért el, írástudatlan gyermekek élnek. Ez igazságtalanság! Hány gyermek szenved attól, hogy nem kap oktatást! Nagy igazságtalanságról árulkodik ez a helyzet, mely a személy méltóságát érinti. Ráadásul oktatás

nélkül az emberek könnyebben válnak kizsákmányolás áldozatává, és könnyebben érik őket különféle társadalmi bajok. (...)

Nagyon fontos, hogy fejlődjön az oktatás, hogy egyre többen elsajátítsák a biztos ismereteket, és szert tegyenek arra a tudatosságra, amelyre mindenkinek szüksége van az életben. A jó oktatás megtanítja nekünk a kritikai módszert, amely a kételkedés bizonyos formáját is magában foglalja, és arra szolgál, hogy kérdéseket tegyünk fel és felülvizsgáljuk a már elért eredményeket az alaposabb tudás érdekében.

A tanácsot adni a kételkedőknek irgalmasság cselekedete azonban nem erre a fajta kételkedésre vonatkozik. Irgalmat gyakorolni a kételkedőkön – ehelyett – azt jelenti, hogy enyhítjük a fájdalmat és szenvedést, amelyet a kételkedésből fakadó félelem és szorongás okoz. Ezért a szeretet valódi megnyilvánulása ez, amellyel támogatni szeretnénk a bizonytalanságtól legyengült embereket.

Azt gondolom, van, aki feltenné nekem a kérdést: „Atyám, nekem sok kételyem van a hittel kapcsolatban, mitévő legyek? Önnek sohasem kételyei?” Sok van... Nyilvánvaló, hogy bizonyos időszakokban mindannyiunkban felerősülnek kételyek. Azok a kételyek, amelyek a hitre vonatkoznak, pozitív értelemben azt jelzik, hogy jobban és mélyebben meg akarjuk ismerni Istent, Jézust, az ő irántunk tanúsított szeretetének titkát. „De nekem ez a kételyem...”, keresek, tanulmányozom, gondolkodom, vagy tanácsot kérek, miként jussak vele dűlőre.” Ezek olyan kétségek, ame-

lyek növekedni segítenek. Hasznos tehát, hogy kérdéseket tegyünk fel magunknak a hitről, mert ekképpen arra vagyunk ösztönözve, hogy elmélyítsük azt. A kételyeket ugyanakkor le is kell győzni. Ezért szükség van arra, hogy hallgassuk Isten szavát, és meg is értsük, amit tanít nekünk. Ebben nagy segítségünkre van a katekézis, melynek révén a hit üzenete egyéni és közösségi életünk konkrétságában ér el minket. Emellett van egy hasonlóan fontos út, mégpedig az, hogy a lehető legjobban igyekezzünk megélni hitünket. A hitből ne gyártsunk elvont elméletet, amelyben a kételyek csak szaporodnak! Váltuk inkább életre a hitet! Ültessük gyakorlatba testvéreink, kivált a legelesettebbek szolgálataiban! És akkor majd rengeteg kételyünk eltűnik, mert megérezzük Isten jelenlétét és az evangélium igazságát abban a szeretetben, amely – érdemünk nélkül – bennünk lakik, és amelyet megosztunk másokkal.

Kedves testvéreim, miként láthatjátok, az irgalmasság e két cselekedete nincs távol életünktől. Mindannyian elkötelezhetjük magunkat, hogy megéljük őket, s így megvalósítsuk az Úrnak azt a kijelentését, hogy szeretetének titkát Isten nem a bölcseknek és az okosoknak, hanem a kicsinyeknek nyilatkoztatta ki (vö. Lk 10,21; Mt 11,25–26). Ezért a legmélyebb tanítás, amelyet át kell adnunk, és a legszilárdabb bizonyosság, amely segít kilábalni a kételyből: Istennek a szeretete, amelyet irántunk tanúsított (vö. Jn 4,10).

Fordította: Tözsér Endre SP Magyar Kurír

Karácsonyi emlék

„Mellette vagyon az édesanyja, Mária, Mária, / Barmok közt fekszik, jászolban nyugszik szent Fia, szent Fia” (Gyimesi gyűjtemény, 1844), énekeljük karácsonykor, és valóban, a jászolban, amit ünnepkor kiteszünk a templomban, vagy otthonunkban, tehén, szamár és báránykák – a pásztorok ajándékai vannak a Kisded körül.

A Szentcsalád számárháton menekült Egyiptomba, és Jézus számárháton vonult be Jeruzsálembe. Jézus, a jó Pásztor, akit sok festő ábrázol bárányok között vagy báránykával a karján, „Legeltesd bárányaimat” (Jn 21, 15), majd „Legeltesd juhaimat.” (Jn 21, 17) szöveget Jézus Péterhez a főhatalom átadásakor.

És én, mint gyermek, évről évre gyönyörködtem a jászolban (most is megteszem), ám egy alkalommal furcsa kérdés született a fejemben: Jézus nyájának, birkáinak nincsenek terelő kutyái? Nem csoda, hogy észrevettem, hisz városszéli utcánkon, ahol laktunk, nyaranta többször is átvonultak a bárányok. Pásztorral, csacsival és persze kutyákkal. Akkor talán még nem értettem meg Jézus szavait: Jézus, a jó Pásztor „Nevükön szólítja juhait és kivezeti őket (az akolból)... megindul előttük és a juhok követik Őt, mert ismerik hangját.” (Jn 10,3,4). Hát ezért nincs szükség terelő kutyákra!

Teltek az évek. Én felnőttem és megértettem a lényegét, csak hogy egy alkalommal, Szentestére, mégis akadt egy kutyus.

Régen történt, mi férjemmel már a tömbházban laktunk, szüleim, még a régi lakásban, így a vásárnapokat és ünnepeket náluk töltöttük. Természetesen a Szentestét is. Élesen

csikorgott lépteink alatt a keményre fagyott hó, amikor hazafele igyekeztünk. Csendesek voltak az utcák csak az ablakokból kiszűrődő fény és a karácsonyfák égő gyertyáskái jelezték, hogy még nem alszik az ünneplő világ. Hallgatagon mentünk, csak a tömbház bejárata elé érve kiáltottam fel: - Egy kis jegesmedve! - Nem tudom milyen fajta lehetett, de gyönyörű volt. Hatalmas testét befedő téli bundája fehérsége beleolvadt a hó fehérségébe. Közelebb léptünk, s ő farkcsóválva felállt.

- Szegény állat, sajnálkozott a férjem - Szentestén egyedül a hideg éjszakában és vacsora nélkül. Hisz ő is az Isten teremtménye!

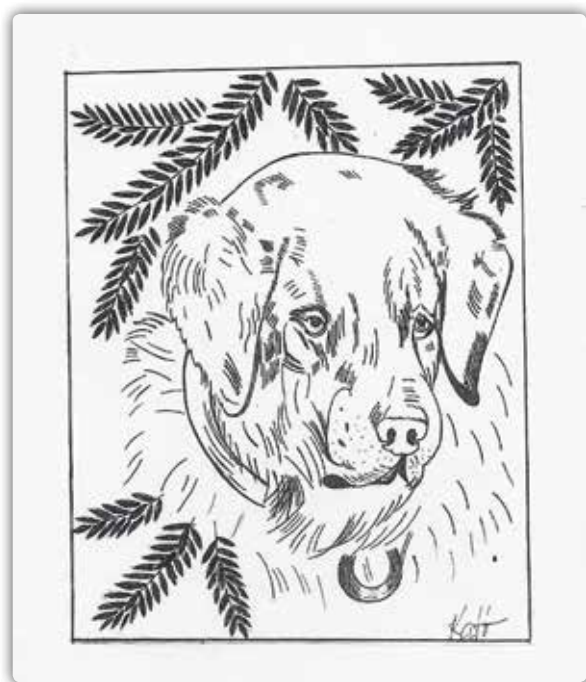
- Nem néz ki gazdátlan koldusnak - mosolyodtam el. Bizonyára azoké, akik a szomszédunkhoz jöttek vendégségbe, - véltem, ám fölérve lakásunkba, egy „ünnepi” vacsorát rögtönöztem, amit a kutyus örömmel el is fogadott, s megnyalta a kezem. Másnap reggel szörnyű ordibálásra ébredtünk, s hogy kilestünk a résnyire nyitott ajtón, Ómamát, a mindenki Ómamáját láttuk, amint hadonászva, rekedten rikácsolt. Ő, aki nem egyszer mesélt falun hagyott kutyáiról, Stefiről és Snufiról,

most szemben találta magát ezzel a fehér mackóval, aki fázott az éjjel, hisz bundája alatt nem volt zsírréteg, besomfordált a lépcsőházba. Ott ült a lépcsőfordulónál és hadonászott. - Nem itt a helyed!

Csak hogy Ómama szavaiból nem is harag, hanem fájdalom csendült ki, mert bizonyára eszébe jutottak az ő kutyái, akiket a szomszédra hagyott, amikor beköltözött a városba, leányához. Vajon, viseli gondjukat? Ki tudja?

A kutyus megelégtelte Ómama hadonását, hátára vetette magát és lábaival kalimpálva elkezdett nevetni. Igen, nevetés volt ez a javából, mert még a nyelvét is kiöltötte mulatságosan széthúzott szájából. Kinevette az Ómamát... Az egyoldalú civakodásnak az idő vetett véget. A kérlelhetetlenül haladó idő visszavonulásra készítette az öregasszonyt, aki... nem akart elkésni az ünnepi szentmiséről... mert Karácsony volt... s ez a nap mise nélkül elképzelhetetlen. Hát letörölte már-már kibuggyanó könnyeit és bement a lakásba, hogy magára öltse a télikabátot, mert kemény tél volt és ő is fázott, nemcsak a „kis jegesmedve.”

Kató Gizella

Sfârșit de săptămână cu Isus
- În perioada 28-30 octombrie, tinerii adolescenți din parohia „Maria Zăpezii” Reșița au organizat o tabără pentru tineri la Brebu Nou, cu scopul de a ne ajuta să întărim unitatea între noi, să ne apropiem de Isus împreună și să petrecem timp cu persoane care au aceleași valori morale ca și noi. Am simțit mereu că Isus era prezent în mijlocul nostru și ne-a ajutat în toate situațiile. Am avut momente de discuții, în care fiecare își putea exprima părerea liber, ne deschideam sufletul unul în fața altuia și ori de câte ori aveam ocazia ne ajutam reciproc. Pentru mine, această tabără a însemnat ocazia de a consolida prietenii și a mă apropia de Isus împreună cu prietenii mei. Am reușit să cooperăm, să trecem peste conflicte, să fie Isus mai aproape de noi, într-un cuvânt a fost unitate! (Petronela Drăgoi)

Temele următoarelor trei Zile Mondiale ale Tineretului

- După ediția din această vară de la Cracovia a Zilei Mondiale a Tineretului, în 22 noiembrie a.c. au fost anunțate temele pentru următorii trei ani, culminând cu ediția internațională din Panama. Astfel în 2017, cea de-a 32-a ediție a ZMT va avea tema „Cel Atotputernic mi-a făcut lucruri mari” (Luca 1,49); în 2018, ediția a 33-a va avea tema „Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu” (Luca 1,30); iar în 2019, când tineri din toată lumea se vor strânge în Panama, pentru ediția a 34-a a ZMT, tema va fi „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău” (Luca 1,38).

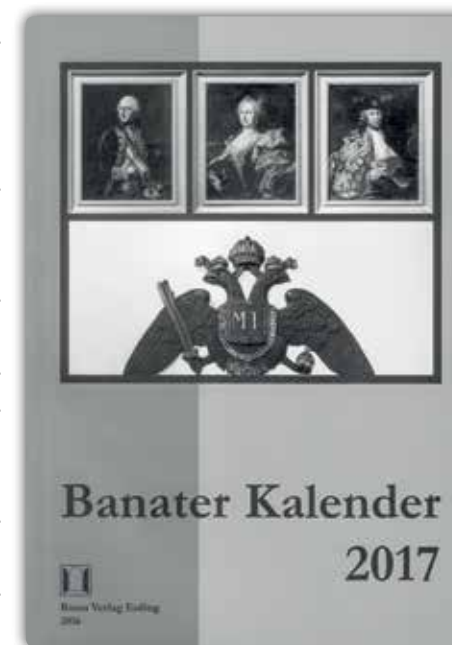
Temele vor să constituie un drum de pregătire pentru ediția

internațională, în continuarea reflecțiilor din 2014-2016, când în centrul au fost Fericirile. „După cum știm, Maria este cea pe care toate generațiile o vor numi fericită (cf. Luca 1,49)”, se spune în comunicatul dat în 22 noiembrie de Dicasterul pentru Laici, Familie și Viață. „În discursul pregătit pentru voluntarii de la ZMT Cracovia, Papa Francisc vorbea despre atitudinea mamei lui Isus și o descria ca model de imitat. În discursul liber ținut cu acea ocazie, Sfântul Părinte i-a invitat pe tineri să aibă amintirea trecutului, curajul prezentului și să aibă speranță pentru viitor.”

„Cele trei teme anunțate doresc să dea un ton marian evident călătoriei spirituale din următoarele trei ediții a ZMT. În același timp oferă o imagine a tinerilor într-o călătorie între trecut (2017), prezent (2018) și viitor (2019), însuflețită de cele trei virtuți teologice: credința, iubirea și speranța. Această cale propusă tinerilor poate fi văzută și în armonie cu reflecția încredințată de Papa Francisc următorului Sinod al Episcopilor (care va avea ca temă): Tinerii, credința și discernământul vocațional”, mai citim în comunicatul amintit. (www.catholica.ro)

Noutăți editoriale - Calendar bănățean

- La editura Banat Verlag Erding, Germania, a apărut calendarul bănățean, în limba germană, Banater Kalender 2017, cuprinzând o serie de articole referitoare la istoria, cultura germanilor bănățeni, printre care și un interviu cu episcopul nostru diecezan, Excelența Sa Martin Roos. Cititorii de limbă germană pot procura acest calendar direct de la editură sau de la arhivarul Episcopiei Timi-

șoara. (informații furnizate de Claudiu Călin)

Noutăți editoriale - „De ce te mai temi? Ești în mâna Lui!”

- Itinerariu spiritual pentru Postul Crăciunului și Sărbătoarea Nașterii Domnului 2016 - Cum a făcut și în anii precedenți, ASTRU Cluj a pregătit pentru perioada Postului Crăciunului și a Nașterii Domnului un itinerariu spiritual adresat tinerilor și nu numai, pentru a-i ajuta să se apropie de Cuvântul lui Dumnezeu, pregătindu-se astfel pentru marea Sărbătoare a Nașterii Domnului. Pentru fiecare zi, cartea propune următorul desfășurător: CITESC - Cuvântul lui Dumnezeu din Evanghelia zilei; MEDITEZ - Un scurt comentariu care mă ajută să transpun în viața de zi cu zi cuvântul Evangheliei; MĂ ROG - O rugăciune pentru dialogul personal cu Dumnezeu; ACȚIONEZ - Un gest care îți permite să pui în practică cuvântul lui Dumnezeu. Cartea, apărută la Editura Emma, are o sută de pagini și poate fi procurată prin email cluj@astru.ro sau telefon 0758677259. (www.cluj.astru.ro)

Gott kam als Kind

In der Bibel gibt es ein interessantes Prinzip: Das Kleine, das Unscheinbare, der winzige Punkt sozusagen ist ungeheuer wichtig! Betrachten wir einmal folgende heilsgeschichtliche Reihe im Lichte unserer heutigen Weltanschauung:

Erde- Menschheitsgeschichte –Israel – Bethlehem – Krippe.

Was ist die Erde? Ein Staubkorn im riesigen Universum, ein wahres Nichts innerhalb der Galaxien!

Was ist die Menschheitsgeschichte? Noch nicht einmal eine Sekunde auf der Uhr der kosmischen Weltentwicklung!

Was ist Israel? Ein völlig unbedeutender kleiner Semitenstamm unter den Großmächten der antiken Welt!

Was ist Bethlehem? Ein unwichtiger Ort, abseits der berühmten Metropolen wie Rom oder Athen.

Was ist die Krippe? Ein Futtertrog für Schafe und Ziegen!

Und hier soll der Ort sein, wo man Gott schauen, berühren und anbeten kann? Welch unglaubliche Botschaft! Welche Zumutung für den menschlichen Verstand! Welche Umwertung aller Werte! Das kosmisch, weltgeschichtlich und menschlich Geringe, Kleine und Bedeutungslose soll der Ort sein, an dem die Erlösung

des Universums beginnt? Von diesem winzigen Punkt soll das Licht ausgehen, das alles erneuert? Das ist wirklich unbegreiflich, unglaublich!

Und dennoch, Weihnachten fasziniert die Menschen zu allen Zeiten. Weihnachten fasziniert uns, weil man hier an einer Wahrheit rührt, die nicht unseren Verstand, sondern unser Herz überzeugt. Nicht die mit Wissen, sondern die mit der Weisheit des Herzens erfüllten Menschen haben das erkannt. Das liebende Herz versteht die verborgene Wahrheit des Weihnachtsfestes: Gott wurde arm, um uns reich zu machen. Gott wurde sterblich, um uns Unsterblichkeit zu schenken. Gott kam auf die Erde, um uns in den Himmel zu führen. Gott wurde ein Menschenkind, damit wir Gotteskinder würden. Lasst also unser Herz sprechen, dann kann unser Mund auch singen!

Der Sohn Gottes ist Mensch geworden und zeigt uns, wie Menschsein gelebt werden kann. Wer ihm nachfolgt in seiner Hingabe an den Vater und an die Mitmenschen, dessen Leben wird gelingen und Erfüllung finden.

Wenn wir die Botschaft von Weihnachten verstanden haben, kann dies nicht ohne Konsequenzen für unser Leben bleiben. Was dies bedeuten kann, wird in einem Text von Marisa Roos angesprochen:

„Wenn du dich satt gesehen hast an dem schönen Kind in der Krippe, geh noch nicht fort.

Mach erst seine Augen zu deinen Augen,

seine Ohren zu deinen Ohren,

und seinen Mund zu deinem Mund.

Mach seine Hände zu deinen Händen,

sein Lächeln zu deinem Lächeln

und seinen Gruß zu deinem Gruß.

Dann erkennst du in jedem Menschen

deinen Bruder, deine Schwester.

Wenn du ihre Tränen trocknest und ihre Freude teilst,

dann ist Gottes Sohn wahrhaftig geboren:

und du darfst dich freuen.“

Sich auf den Weg zu diesem Kind machen, bedeutet also mehr als nur kommen und schauen und sich anrühren lassen. Weihnachten geht weiter. Die Weihnachtsbotschaft will nicht nur geglaubt werden. Sie will gelebt werden.

Pfr. Karl Zirmer, Pfarrgruppe Mainspitze

Educația unește datorită Pruncului-Învățător, născut în inimile ucenicilor Săi

În perioada 11-13 noiembrie, la Mănăstirea Carmelitanilor Desculți, din Ciofliceni- Snagov, s-a desfășurat Simpozionul Național „Realități și perspective în Învățământul religios catolic în România”. La această Întâlnire a reprezentanților din Învățământul Catolic, au participat: Domnul Inspector General pentru Religie – MENCS, Conf. Univ. Dr. Vasile Timiș, din partea Secretariatului de Stat pentru Culte, doamna Izabella Tilea, editor la Editura Pedagogică și Didactică, doamna director al Școlii particulare din Pildești „Liceul Tehnologic Sfântul Ioan de La Salle”, susținută de Frații Școlari, de la SIGNIS- doamna Adriana Răcășan și domnul Călin Piescu, reprezentantul AEROM în cadrul Consiliului Director al SAMR- Serviciul de Ajutor Maltez în România. Reprezentanții Episcopilor Catolice din țară, reuniți în SNEC-Secretariatul Național de Educație Catolică, parte integrantă a CEEC-OIEC-Bruxelles – Oficiul Internațional de Educație Catolică, cu binecuvântarea Preasfințitului Aurel Percă, Episcop auxiliar de Iași și reprezentant al Conferinței Episcopilor Catolici din România – CER, am procedat la:

- organizarea și desfășurarea Olimpiadei de Religie, care va fi găzduită de Dieceza de Timișoara;

- finalizarea Metodologiei pentru organizarea și desfășurarea învățământului confesional;

- noi specializări pentru învățământul teologic;

- modalitatea de admitere în învățământul teologic;

- avizul cultului pentru profesori

(care pare a fi din ce în ce mai mult amenințat pentru profesorii de religie și pentru ceilalți profesori din școlile catolice, pentru directori, etc.);

- o metodologie comună pentru elaborarea manualelor de religie;

- actualizarea programelor de religie: un semn de unitate între cele două rituri ale Bisericii Catolice, latin și bizantin, o cunoaștere reciprocă mai bună și împărtășire a experiențelor în domeniul școlii;

- crearea unei asociații a părinților elevilor catolici, care ar putea interveni în apărarea drepturilor școlii catolice și a drepturilor care sunt uneori încălcate;

- am discutat de perspectivele școlii catolice în România pe durată mai lungă (perspectivele școlilor confesionale)

Impresionantă a fost prezentarea doamnei director de la Pildești care a convins că o adevărată performanță o ating ei, lucrând cu copiii cei mai nevoiași, din familii cu mulți frați, punându-le o brățară de aur – o meserie de care are nevoie comunitatea de astăzi, și totul

bazat pe CREDINȚĂ, SPERANȚĂ și IUBIRE!

Și această întâlnire de lucru a făcut să se simtă importanța existenței SNEC, în unitatea procesului educativ religios, romano- și greco-catolic din România și legătura, prin PROTOCOLUL încheiat cu Ministerul Educației – MENCS!

Și pentru că am fost la Pildești în alți ani și am fost impresionată de Nașterea Pruncului-Iubire în inimile dascălilor și ale elevilor de la Școala Catolică din această localitate, am înțeles că acesta este secretul Renașterii Învățământului... NAȘTEREA FIULUI LUI DUMNEZEU, în inimi și între noi! Aceste Școli La Salle, Liceul Tehnologic Sfântul Ioan de la Salle, fac posibilă construirea unui viitor comunitar, cu Isus Cristos născut în mijlocul comunității!

Pentru un CRĂCIUN FERICIT, fie ca și noi să devenim, asemeni Fecioarei Maria, fii ascultători ai Tatălui Ceresc, răspunzând odată pentru totdeauna: „FIAT!” – „FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU!”

Prof. Elena Ștefănescu

Curiozitatea de a ști ce este dincolo de noi

*Interviu: Reputatul profesor Dumitru Constantin Dulcan, medic primar neurologie, vorbește despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru
partea a III-a*

Continuăm în acest număr al revistei interviul realizat cu renumitul profesor universitar doctor Dumitru Constantin Dulcan (n. 6 noiembrie 1938, Mărghia, Argeș), medic primar neurologie, doctor în Științe Medicale Electroencefalografie și șeful Catedrei de Neurologie din cadrul Universității „Titu Maiorescu” din București.

Este, totodată, creatorul unor valoroase monografii, tratate, lucrări și volume științifice precum și eseistice, cu accente de metafizică și filosofia științei.

Mai mult decât atât, domnul Dumitru Constantin Dulcan a obținut, în decursul carierei dumnealui impresionante, nenumărate premii științifice și literare naționale și internaționale.

Voi reda, așadar, mai jos un fragment dintr-un interviu despre prezența lui Dumnezeu în spatele fiecărui lucru, interviu citit pe site-ul ganduridinierusalim.com:

„Nu creierul generează conștiința, ci conștiința are în primire un creier de care se folosește”

– Domnule Dulcan, vă provoc să discutați și din punct de vedere științific.

„Fundamentații susțin că la Dumnezeu nu se ajunge decât pe o singură cale. Și totuși, Dumnezeu însuși ne spune, prin o mie de surse, că drumurile spre El sunt nenumărate. Vârful muntelui e unul singur, indiferent pe ce versant îl urci.”
D. C. Dulcan

Cum se împacă toate aceste descoperiri cu formația dvs. de medic neurolog?

– Tocmai pentru că sunt medic neurolog și am studiat creierul pot să afirm cu tărie că mintea omenească nu se reduce la reacțiile biochimice care au loc în creier. S-au făcut măsurători ale momentului în care sunt activate diferite arii din creier și ele demonstrează că aceste activări preced cu câteva miimi de secundă conștientizarea lor. Cu alte cuvinte, decizia de executare a unei mișcări pare a fi luată înainte de a fi informat creierul. Și atunci, dacă inițiativa creierului precede, oarecum, voința noastră de a acționa, ne întrebăm firesc: gândim sau suntem gândiți? Nu avem încă o teorie coerentă referitoare la conștiință. Experiența morții clinice pledează pentru independența conștiinței față de creier. Nu creierul generează conștiința, așa cum încă se crede la modul general, ci conștiința are în primire un creier, de care se folosește de-a lungul unei vieți, pentru a se informa, a experimenta și a evolua.

– S-a imputat acestor viziuni avute în timpul morții clinice că ar fi rodul anesteziei sub care se află majoritatea pacienților.

– Da, s-a adus argumentul că ar putea fi halucinații sau expresia unui creier în suferință, că ar fi rezultatul ischemiei sau al unor crize epileptice. Sunt doctor neurolog și pot aduce oricând argumente medicale împotriva acestor ipoteze. Despre

efectul anesteziei nu poate fi vorba, căci sunt și mulți oameni care au avut aceste experiențe spontan, fără nicio influență chimică. E pur și simplu o altă stare a creierului, pe care, vrea nu vrea, știința va trebui să o accepte. Există studii făcute pe sute de oameni, de vârstă, sex, religie și proveniență diferite. Viziunile lor sunt asemănătoare, fie că e vorba de Sfânta Tereza de Avila, de Platon sau de persoane din zilele noastre.

– Aduce studiul morții clinice argumente concrete în favoarea realității lumii de dincolo?

– Unul dintre cele mai puternice argumente este faptul că în timpul morții clinice, nevătărilor din naștere văd prima oară ce se întâmplă în jur. Ei văd cu ochii spiritului. Este o dovadă că nu avem doar corp fizic, ci și corp subtil, care este însoțit de o conștiință detașată de creierul nostru anatomic și care are o altă percepție asupra timpului și a spațiului. Experiența este a acestei conștiințe, nu a creierului.

Un alt argument extrem de important este memoria noastră de dincolo. Filmul retrospectiv al vieții, care li se prezintă tuturor celor care ajung dincolo, demonstrează că nimic nu se uită din ceea ce am trăit aici. În timpul vieții noastre, nu memoria se pierde, ci instrumentul de redare, neuronul se atrofiază.

(Interviu de Dia Radu - Articol preluat de pe portalul: cunoastelumea.ro)

psih. Irina Vastag

Sfaturi pentru o viață mai sănătoasă IV.

Nu vă bazați prea mult pe senzația de sete ca să vă dați seama cu adevărat când aveți nevoie de apă. Însotirea nu este un indicator exact al nevoii de apă, mai ales în cazul persoanelor vârstnice. Dacă veți aștepta să beți apă până când vi se usucă gâtul, sunt șanse mari ca în acel moment să fiți deja deshidratați. Deshidratarea reduce substanțial perfor-

18. Țineți-vă promisiunile

Nu abdicați sub nicio formă de la obiectivele stabilite pe diverse termene. Perseverența chiar și în faptele mărunte vă va da un plus de siguranță pentru realizarea idealurilor. Veți avea mai multă încredere în dumneavoastră și veți fi tratat de ceilalți cu respect, fiind perceput ca o persoană responsabilă, pe care se poate pune baza într-o colectivitate.

19. Puteți visa cu ochii deschiși din când în când

Este recomandabil să visați din când în când. „Privitul în gol” și meditația nu înseamnă timp pierdut. Din contră, vă ajută să vă reconfortați, să vă introspectați sau pur și simplu să vă relaxați fizic și mai ales psihic.

20. Diversificați-vă activitățile zilnice

Măcar o dată la două luni ar fi bine să încercați să introduceți pe agenda zilnică o activitate nouă și interesantă. Prin alternanță și inovație, veți alunga plictiseala și rutina.

21. Folosiți un „jurnal alimentar”

Este recomandabil să țineți o evidență a alimentelor pe care le consumați pentru a încerca diverse combinații noi. Veți bifa variantele sănătoase care vă plac cel mai mult și, în plus, utilizând această metodă veți evita „mâncatul iresponsabil, mecanic, în virtutea inerției”.

22. Nu vă înfometați niciodată

Este recomandabil să aveți un program strict de luare a meselor. Înfometarea, urmată apoi de o alimentație compulsivă, exagerată și haotică, provoacă o îngrășare nesănătoasă. De exemplu, dacă luați cina seara târziu după ce mai bine de 7-8 ore nu ați pus nimic în gură, cu siguranță că, ajunși acasă, veți da iama în frigider, umplându-vă farfuria la repezeală cu orice găsiți pe rafturi. De aceea, este bine ca, între prânz și cină, să luați o gustare – de exemplu un fruct, un snack, un iaurt, o prăjitură sau un pumn de alune – care să vă reducă apetitul înaintea cinei, mai ales în cazul în care sunteți invitat la un eveniment social la care se servește „bufet suedez”, cu mâncare „la discreție”.

23. Beți apă chiar și atunci când nu vă este sete

manțele fizice și psihice și duce inevitabil la supraalimentație. Cel mai bine ar fi să beți în jur de 8 pahare de apă pe parcursul unei zile.

24. Mâncați în stilul „piramidei inversate”

Luați micul dejun ca un împărat, prânzul ca o prințesă și cina ca un cerșetor! Așa veți reuși să vă asigurați un metabolism sănătos și să puneți la adăpost de pericolul îngrășării.

25. Măsurați-vă greutatea de două ori pe săptămână

Dacă aveți timp, ar fi bine să faceți măcar o ședință de fitness/aerobic pe săptămână. Un instructor vă va oferi o asistență calificată pentru exerciții care să vă ajute să slăbiți sau să vă mențineți corpul într-o formă bună. Dacă nu vă permite timpul, exersați acasă, cu accent pe grupele de mușchi din zonele în care grăsimea se depune cel mai rapid și inestetic. Arderea grăsimilor prin mișcare (de pildă mersul pe jos câțiva kilometri zilnic) va îmbunătăți constant și considerabil funcționarea organismului.

26. Folosiți alimente specifice sezonului

Fiecare anotimp are legumele și fructele sale. Chiar și iarna, puteți consuma alimente păstrate la congelator sau alte produse proaspete din „țările calde”, cum ar fi de exemplu fructele exotice.

28. Limitați cât mai mult nivelul de stres

Alungați stresul. Este inamicul cel mai de temut al sănătății fizice și mentale. Stresul îngrășă. El activează hormonii care produc senzația de foame. Strategiile anti-stres sunt și cele mai bune strategii aplicabile într-o cură de slăbit.

29. Fiți perseverenți în tot ceea ce faceți

Gândiți când mâncați. Îngrășatul este irațional. Acordați mai multă atenție la ce, când și cum mâncați!

(sursa: <http://www.romanialibera.ro/actualitate/eventiment/29-de-sfaturi-pentru-o-viata-mai-sanatoasa>)

Dr. Roșoagă Victoria

Francisc de Assisi si Papa Francisc

Publicăm, mai jos, rândurile care ne-au fost trimise la redacție de un cititor fidel al revistei noastre:

Stimată Redacție,

La întrebarea dintr-un număr precedent, cu privire la asemănările dintre Sfântul Francisc de Assisi și Papa Francisc dau următorul răspuns:

Fără a face cea mai mică abatere de la spiritualitatea ignatiană („Totul spre Slava lui Dumnezeu”), pentru care a făcut legământ, papa Francisc manifestă o deosebită simpatie față de spiritualitatea franciscană („Doamna noastră, Sfânta Sărăcie”), care este de mare actualitate în zilele noastre, căci se bazează pe Sfânta Evanghelie, pe transpunerea acesteia în viață („oriunde găsești nevoie umană, caută să ajuti”).

Amândoi manifestă o iubire necondiționată față de Dumnezeu și față de oameni; de aici derivă o serie de atitudini comune, amândoi sunt samariteni milostivi.

Sfântul Francisc nu suporta ca cineva să fie mai sărac decât el (își dădea haina de pe el unui cerșetor); papa Francisc și-a simplificat îmbrăcămintea, pe cât posibil, renunță la luxul din Palatul Apostolic, de multe ori renunță la papamobil. S-a mutat în Casa Sfânta Marta, ducând o viață modestă de muncă, rugăciune și meditație.

Sfântul Francisc îngrijea leproși, a trăit o perioadă într-o leprozerie, le cerea novicilor să facă practică într-o leprozerie. Papa Francisc, în

călătoriile sale apostolice, nu omite să viziteze și să ajute spitale, cămine de bătrâni și case de copii.

Amândoi manifestă o simpatie față de săraci, marginalizați, față de bolnavi și față de cei neajutorați.

În secolul XXI, papa Francisc dorește o biserică săracă pentru cei săraci.

Precum sfântul Francisc o cinstea în mod deosebit pe Sfânta Fecioară Maria și a proclamat-o patroana și mijlocitoarea ordinului său, tot așa și papa Francisc, de la început, a oferit pontificatul său ocrotirii Sfintei Fecioare Maria.

Sfântul Francisc le cerea adesea fraților săi și sfintei Clara să se roage pentru el, tot așa și papa Francisc, de la începutul pontificatului său și în continuare, cere poporului pe care îl slujește să se roage pentru el.

Amândoi sunt misionari însuflețiți ai Bisericii. Sfântul Francisc a făcut din încreștinarea păgânilor un ideal misionar. În cruciadă el nu pleca cu sabia, ci cu Biblia și cu vorba bună și a avut rezultate mai bune decât majoritatea cruciaților. A devenit legendară relația lui de bună amicizie cu sultanul Egiptului.

Papa Francisc face numeroase călătorii apostolice și în țări necatolice, are convorbiri cordiale cu reprezentanții diferitelor culte, cu care se întâlnește.

Sfântul Francisc a fost un înverșunat luptător contra ereziilor timpului său, reușind să convertească mulți eretici. Papa Francisc este un

luptător pe tărâm ecumenic pentru unitatea creștinilor, după dorința lui Isus: „...ca toți să fie una”. Amândoi se evidențiază în lupta pentru pace.

Sfântul Francisc a împăcat mulți adversari înverșunați, de pe teritoriul său. Papa Francisc ia atitudine în favoarea păcii la toate întrunirile internaționale la care participă.

Amândoi se evidențiază în problema înfrățirii cu natura. Sfântul Francisc a considerat ca frate și soră orice creatură însuflețită și chiar neînsuflețită. Această iubire față de natură se concretizează și în poemul-rugăciune „Cântecul Fratelui Soare”, unde chiar și moartea este numită „sora Moarte”.

Amândoi sunt luptători pentru protecția mediului și ocrotirea naturii.

Amândoi sunt luptători pentru demnitatea umană, care trebuie să-și ocupe locul cuvenit în societate. Sfântul Francisc nu făcea deosebire între oameni în funcție de starea lor socială. Papa Francisc duce o luptă hotărâtă pentru înlăturarea sclaviei moderne, în care se zbat încă multe țări și popoare, condamnă crimele împotriva umanității, armele morții, considerând viața ca pe un dar al lui Dumnezeu. (...)

Mesajul primit de sfântul Francisc de la Răstignitul din bisericuța San Damiano: „...Francisc, reînnoiește Biserica Mea” este actualizat în prezent de papa Francisc. Este vorba de „pietrele vii” ale Bisericii.

Pintea Edith Maria, Timișoara

Prietenii Bisericii

Cu ocazia împlinirii a 20 de ani de existență ai Facultății de Teologie Romano-Catolică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj Napoca, Pr. prof. ortodox Vasile Stanciu, decan al Facultății de Teologie Ortodoxă din cadrul aceleiași universități, a rostit un cuvânt de salut, în 11 noiembrie 2016:

Vă mărturisesc cu multă sinceritate că această invitație pe care mi-ați adresat-o de a participa și de a ține un scurt cuvânt la sărbătoarea Dumneavoastră, care deschide lucrările unei conferințe internaționale la Facultatea de Teologie Romano-Catolică din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, mă onorează atât ca persoană, dar mai ales onorează instituția pe care o reprezintă, adică Facultatea de Teologie Ortodoxă din care facem parte împreună. Am meditat îndelung despre ce anume aș putea vorbi la acest moment aniversar, când Facultatea de Teologie Romano-Catolică a Universității clujene împlinește 20 de ani de existență. Și am ajuns la o temă de interes reciproc: **Prietenii Bisericii**.

Voi începe scurtul meu cuvânt prin a evoca motto-ul pe care și l-a ales cardinalul Christoph Schönborn, el însuși un prieten al Bisericii Ortodoxe, când a fost consacrat ca episcop: *Vox autem dixi amicos – Pe voi vă numesc însă prieteni* (In15,15), reiterând cuvintele Mântuitorului prin care Ucenicii Săi erau recunoscuți de către Însuși Învățătorul prieteni. Și Iisus explică, *dacă faceți ceea ce Eu*

vă poruncesc, adică, să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit Eu. Sluga nu știe ce face stăpânul, nu are acces la planurile lui, la proiectele lui, la bucuriile și întristările lui, sluga face parte dintr-o altă categorie, proprie slugilor, ori un ucenic nu poate fi slugă în acest înțeles, ci este pus pe picior de egalitate cu stăpânul și așa dobândește calitatea sau rangul de prieten. În spiritul acestor cuvinte, îndrăznesc să lansez o întrebare: în ce măsură ne regăsim noi, ucenicii lui Hristos în lumea de azi ca prieteni? Cardinalul Schönborn afirma că „această experiență de prietenie în viața creștină este semnul, amprenta lui Iisus în viața credincioșilor Săi”.

De ce îl consider pe Arhiepiscopul Vienei un prieten al Bisericii Ortodoxe? Pentru că el însuși mărturisește: „Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei din Biserica Ortodoxă a fost părintele Andrei Scrima, care a avut un rol foarte important în viața mea. El este cel care mi-a deschis mintea către marea tradiție orientală, către părinții greci, către Biserica Ortodoxă, către prieteni ortodocși care au murit deja, precum principele rus refugiat la Viena, Nicolae Raevski, care vorbea despre viața practică a Bisericii Ortodoxe. Au mai fost unii dintre studenții mei ortodocși cu care am rămas într-o legătură de prietenie până astăzi, precum și unii colegi de la studii din Elveția, precum patriarhul Daniel...consider că pentru ecumenism, aceste prietenii în Iisus sunt cei mai importanți pași... prietenia este stofa adevăratului ecumenism”.

Un alt prieten adevărat al Bisericii Ortodoxe a fost vrednicul de pomenire Monseniorul Dr. Albert Rauch, Directorul și ctitorul Ostkirchliches Institut de la Regensburg, la înmormântarea căruia au oficiat doi mitropoluți ortodocși, IPS Mitropolit Andrei al Clujului și IPS Mi-

ropolit Serafim al Germaniei, și au asistat atunci peste 200 de bursieri din întreaga lume ortodoxă. Eu însumi mă consider un ortodox care s-a bucurat de protecția și iubirea părintescă a Monseniorului Albert Rauch. Regensburgul a devenit datorită acestui PRIETEN al Bisericii Ortodoxe un centru ecumenic autentic, în care am avut posibilitatea să ne cunoaștem mai bine noi ortodocșii întreolaltă, pentru că la acest institut, finanțat de Sinodul Episcopatului catolic german, studiau doar bursieri ortodocși din întreaga lume.

Aș mai aminti doar în treacăt și alte nume din Biserica Romano-Catolică, prieteni ai Bisericii Ortodoxe: Cardinalul König, teologul Thomas Spidlik, Juan Mateos, Robert Taft, Wilhelm Nyssen, ca să nu mai vorbim de papa Ioan Paul al II-lea.

Șirul prietenilor noștri ar putea continua, dar mă tem că enumerarea lor mi-ar lua foarte mult timp. Așa că mă opresc aici. Cei pe care nu-i cunoaștem, cu siguranță îi cunoaște Dumnezeu și îi păstrează în amintirea Sa. Dar și noi îi păstrăm în amintirea noastră și îi pomenim cu iubire în rugăciunile noastre.

Ei ne dau speranță că putem lărgi cercul prieteniei și vor fi cu adevărat fericiți atunci când vom putea mărturisi aceeași credință și ne vom putea împărtăși din același potir, așa cum ar fi sperat patriarhul ecumenic Athenagora și papa Paul al VI-lea. Cred că noi, cei de azi, avem datoria să le continuăm speranța și crezul, că odată, acest ideal va deveni realitate.

Felicităm din suflet Facultatea de Teologie Romano-Catolică din Universitatea „Babeș-Bolyai”, pe toți colegii profesori și în special pe studenți pentru acest moment aniversar, la 20 de ani de existență. VIVAT, CRESCAT, FLOREAT!

Pr. prof. Vasile Stanciu

(urmare din p. 10)

această zi de reculegere pentru Familii, am învățat unii de la alții, auzind exemple vii din partea acelor care au elaborat această zi.

Mai întâi Sf. Maria ne-a adunat sub mantia sa protectoare, pentru că datorită deschiderii Pr. Ioan Cădărean, custodele Muzeului Mănăstirii Maria Radna, am acceptat invitația de „a face utile” și pentru astfel de întruniri spațiile recent renovate ale mănăstirii. Centrul de Informații și Turism Maria Radna a găzduit 24 de copii, iar Surorile Benedictine au vegheat cu jocuri, cântece și voie bună asupra copiilor familiilor. Pr. Andreas Reinholz, canonic catedral și paroh de Maria-Radna s-a implicat în mod activ, el însuși dând mărturie despre importanța vocației primite în familie, despre drumul credinței în Dumnezeu.

Fiind o zi a familiei, nu ar fi avut nici un sens ca toată ziua, să primim învățătura, doar din partea preoților, de aceea prezența activă și implicată a familiei Lorand și Ildiko Wonerth, care au făcut să se resimtă, prin exemple autentice, o trăire vie a căsătoriei proprii: mărturie și încurajare pentru cei prezenți. Jocurile și dialogul participanților au dat mărturie încă odată, că avem mare nevoie de susținerea reciprocă, și de încurajare deplină, că acest drum este presărat cu greutăți, însă ceea ce ne leagă este credința în Dumnezeu, și fidelitatea față de propria vocație - tema centrală a acestei zile.” a conchis Pr Hiticaș.

Întâlnirea familiilor catolice de limbă maghiară din Dieceza de Timișoara a avut loc în parohia Doro-banți (jud. Arad), în data de 12 noiembrie a.c.

(după un material de Pr. Valentin Macedon Hiticaș, Lipova;
foto: Parohia Lipova și
Piri Radulov; text: Claudiu Călin)

pentru organizarea de asemenea evenimente”, a afirmat Pr. Andreas Reinholz, paroh de Maria-Radna.

„În legătură cu ziua de 5 noiembrie 2016, privindu-o din culisele organizatorice, cea mai mare bucurie care mi-o aduce este răspun-

sul afirmativ al parohiilor

care s-au implicat direct ori indirect pentru că au avut buna intenție de a vesti pentru propriile lor familii, din parohii, această inițiativă a *Centrului de Pastorație pentru Familii*, al Diecezei de Timișoara, reprezentat de Pr. Pál József Csaba, canonic catedral și arhidecan al Banatului Montan (Reșița). O a doua bucurie personală, interioară, este curajul pe care l-am primit: de a cere un ajutor concret și de a motiva cercul de prieteni și colaboratori apropiați mie, desigur păstrând principiul de împărțire egală a muncii. Principiu pe care l-am primit: de a cere un ajutor concret și de a motiva cercul de prieteni și colaboratori apropiați mie, desigur păstrând principiul de împărțire egală a muncii. Principiu pe care l-am primit: de a cere un ajutor concret și de a motiva cercul de prieteni și colaboratori apropiați mie, desigur păstrând principiul de împărțire egală a muncii.

data de 05.11. 2016, a arătat interesul viu al celor circa 30 de familii sosite din diferite parohii. Temele prezentate, dar și discuțiile care au urmat, au demonstrat seriozitatea, dar și sinceritatea celor prezenți. Cunoașterea reciprocă a fost un câștig important. Familiile trebuie să simtă că Biserica le este aproape în diferitele situații dificile.

„La terminarea programului comun s-a resimțit convingerea, că această zi petrecută împreună a însemnat o reală îmbogățire sufletească, existând speranța că asemenea întâlniri vor avea loc și în viitor. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât Maria Radna este un loc potrivit

Sfântul Ioan al Crucii

14 decembrie
preot, învățător al Bisericii
(1542-1591)

„Unde nu este iubire, pune iubire și vei găsi iubire”

Copilăria lui Ioan, născut în 1542 la Fontiveros, aproape de Avila (Spania), a fost marcată de durere. Ultimul dintre cei trei fii, l-a pierdut pe tatăl său, Gonzalo de Yepes, la vârsta de doar 2 ani și jumătate. Familia s-a mutat la Arévalo și apoi la Medina del Campo, în căutare de lucru.

Aici, Ioan a făcut primele studii și, în același timp, a fost orientat spre exercitarea diferitor meserii pentru a-și câștiga pâinea. A fost ucenic de croitor, lemnar, sculptor și chiar pictor, dar fără succes. Reușea, în schimb, foarte bine în studiile sale, se distingea prin religiozitate și, de asemenea, în slujirea bolnavilor ca infirmier într-unul dintre spitalele orașenești. În 1563, după terminarea studiilor umaniste, în colegiul iezuiților, a ales Ordinul Carmelit și, după un an de noviciat, a fost admis la profesiune, cu permisiunea de a observa regula primară a ordinului. *Întâlnirea cu Tereza*

Superiorii, apreciindu-i inteligența, l-au trimis la Universitatea din Salamanca pentru a studia filozofia și teologia. Când a terminat studiile, a fost hirotonit preot și s-a întors la Medina del Campo, pentru a celebra prima sa Liturghie.

Aici a avut loc istorica întâlnire cu sfânta Tereza. O povestește ea însăși: „Am știut că voia să se facă certozin, dar eu i-am prezentat planurile mele și l-am rugat foarte mult să aștepte, până când Dumnezeu ne

va da un convent. În afară de aceasta, l-am făcut să înțeleagă lucrurile bune pe care le-ar fi putut face și slujirea pe care ar fi făcut-o pentru Dumnezeu, prin dorința de a duce o viață mai perfectă, decât dacă ar fi făcut-o în ordinul său. El mi-a promis că va aștepta, numai să nu dureze prea mult”.

Ioan, după ce și-a completat studiile la Salamanca, s-a întors la Medina del Campo și a fost alături de Tereza în fondarea mănăstirii carmelitelor desculțe, la Valladolid, unde sfânta a profitat de ocazie „pentru a-l ajuta să cunoască – așa cum ea însăși a scris – modul nostru de viață, având grijă să înțeleagă bine fiecare practică a noastră, atât prin mortificație, cât și prin cordialitatea raporturilor și maniera în care ne petrecem recreația, care este așa de bine orânduită, încât ne ajută să ne cunoaștem mai bine defectele și să avem și puțină relaxare, pentru ca apoi să observăm regula în toată rigoarea ei”.

Începutul reformei mănăstirilor de bărbați

Ioan a băut spiritul renovator al Terezei și a fost pe deplin de acord cu ea pentru începerea reformei, mai întâi cu partea bărbătească a Ordinului Carmelit.

Tereza, fără să piardă timpul, s-a dus să viziteze o casă care i se oferea, la Duruelo, aproape de Avila, și când a ajuns acolo, în seara de 30 iunie 1568, a spus: „Iată conventul

nostru!” Era o veche construcție și ea, îndată, a sugerat adaptările oportune pentru a o transforma într-o mică mănăstire. Ioan s-a mutat acolo și a supravegheat lucrările de restaurare.

În noiembrie a aceluiași an, casa găzduia primii carmeliți desculți și Ioan, care până atunci se numea „de Sfântul Matia”, și-a schimbat numele în Ioan al Crucii. Superiorii i-au încredințat tânărului călugăr misiunea de maestru de novici, mai întâi la Duruelo și apoi în alte localități, până când Tereza, ajunsă superioară a Mănăstirii „Întrupării din Avila”, a obținut ca Ioan al Crucii să o urmeze drept confesor și director spiritual al călugărițelor. Aici a rămas din 1572 până în 1577 și, după părerea Terezei, el a făcut un imens bine.

În 1591, fiindcă s-a opus introducerii în reformă a unor norme extremiste, a căzut în dizgrație în fața superiorilor aceluiași ordin pe care îl reformase. A fost o perioadă foarte dureroasă, pe care sfântul o va suporta fără să se lamenteze, până la moartea care a survenit la 14 decembrie 1591. Avea doar 49 de ani.

calendarcatholic.ro

